

JINDŘICH SKUPA

V našem životě se jen málo kdy setkáváme s osobnostmi veřejně známými, významnými nebo populárními. Je to většinou otázka náhody nebo někdy i našeho cílevědomého vyhledávání jako je účast na koncertě, sportovní akci, autogramiádě apod.

Většinou si nikdo z nás neuvědomuje, že i v nejbližším okolí mohou být lidé – osobnosti, které však zůstávají po většinu svého života skryti ostatnímu světu. Někdy je to úmyslně. Nechtějí, aby se o nich vědělo.

Nechtějí publicitu a pozornost. Někdy si však ani tito lidé nemyslí, že dělají něco významného, že jsou něčím výluční. Snad se nikoho nedotknu, ale jsou to „malí, obyčejní – velcí lidé“. O jednom z nich budou následující řádky.

Jmenuje se Jindřich Skupa. Nevím jak jej nazvat dále – pan, kolega, sportovec, střelec, olympionik a bývalý reprezentant, policista - nadpraporčík nebo fotograf amatér, tatínek, dědeček? Napadá mne i o oslovení, které s určitou nadsázkou, úctou nebo i proto, že jej mají rádi a zároveň jej chtějí občas poškádlit, používají jeho kolegové tedy „dědouch“ nebo i „dědek“.

Narodil se 25. července 1962 v Brně. Není tedy „Plzeňák“ od narození, ale žije tady od svých 19 – ti let a s Plzní a jejím okolím spojil jak svůj osobní, sportovní tak i profesní život. Ale pěkně po pořádku.

Narodil se v rodině vyučeného ševce, který pocházel z Posázaví, a který po většinu života manuálně pracoval, a prodavačky, jejíž rodina pocházela z Břeclavska. Velice rád vzpomíná na své dětství trávené v Brně i na prarodiče z matčiny strany. Vzpomíná rád na babičku, která se o něj starala, když byl malý, a také na dědečka, který mu podle jeho slov pravděpodobně vštípil lásku k české historii a historii vůbec prostřednictvím kreseb. Po letech nezapomněl na Palackého Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě, se kterými se právě prostřednictvím svého dědečka seznámil.

Původně s rodiči a rodinou jeho maminky žili v činžovním domě Na Kolišti pod Janáčkovým divadlem v Brně. Rád pro své chlapecké hry využíval přilehlý park a zde chodil také do školky a první třídy základní školy. V blízkosti jeho bydliště se nacházelo také pracoviště archeologického ústavu Akademie věd, které měl jako malý možnost několikrát navštívit. Od druhé třídy, tedy od roku 1969, pak navštěvoval základní školu na Mendlově náměstí v Brně, protože se přestěhoval s rodiči

k brněnskému výstavišti. Vzhledem k tomu, že později nechtěl jít na gymnázium, absolvoval spojařské učiliště s maturitou. Po jeho ukončení nastoupil jako technik telekomunikací do provozu Ústřední telekomunikační budovy v Králově poli.

Ale ještě zpět k dětství a zálibám. S kamarády a spolužáky ze školy si hrávali venku na ulici nebo v parku kláštera. Mimo běžných sportovních her – hokej s tenisákem apod. pořádali také soutěže s modely aut s raketovým motorem na pohon z nalámaných prskavek. Sám však připouští, že si vystačil i sám. Rád si četl nebo si hrál doma se stavebnicemi. Zlom tak pro něj nastal v roce 1975, kdy jej maminka, která znala jeho zájem o zbraně, přivedla na trénink malých sportovních střelců v Rudé Hvězdě Brno. Získal tam základy pro své další sportovní střílení. Střelba se mu stala celoživotní zálibou, vášní i náplní. Od okamžiku prvního tréninku jej prostě chytla. Následovaly roky strávené v žákovských a starších kategoriích. Často střílel i spolu s dospělými. Střelba stála také za tím, že na počátku 80. let nastoupil základní vojenskou službu u sportovní roty Střediska vrcholového sportu Federálního ministerstva vnitra v Plzni. Od té doby je z něj „Plzeňák“. Jeho výkonnost byla v roce 1984 klíčem k tomu, že byl přijat jako policista – instruktor ve Středisku vrcholového sportu Federálního ministerstva vnitra oddílu sportovní střelby. Dalších 16 let zde působil profesionálně a pak 13 let jako externista. To je však skok do roku 2003, a tak je nutné se o kousek vrátit v čase a střeleckou kariéru projít trochu podrobněji. V rámci střeleckých soutěží dosáhl Jindřich Skupa mnoha úspěchů, i když on sám o tom hovoří následovně: „Za ta léta na střelnici se mi povedlo párkrát se trefit a byly z toho nějaké úspěchy.“ Tak tady jsou.

Jako československý a později český reprezentant se zúčastnil v roce 1992 Letních olympijských her v Barceloně, kde obsadil 14. místo v rychlopalné pistolí. Následoval titul mistra Evropy v roce 1995 a 3. místo v soutěži družstev. Tato evropská umístění v soutěžích družstev se mu podařila třikrát obhájit v letech 1996 – 2001. Dvakrát si přivezl stříbro ze závodů Světového poháru. Poté přidal titul mistra Evropy v PPC (Americká policejní disciplína, která se v Evropě vyvinula ve sportovní střelecké odvětví) v roce 2006 a třetí místo v jednotlivcích na mistrovství světa v PPC v roce 2008. V rámci policejních mezinárodních soutěží doplnil svou sbírku úspěchů o zlato ze Světových policejních her v roce 1991 a stříbro a bronz z Evropských policejních her. Z Policejních mistrovství Evropy si přivezl dalších 7 cenných kovů. I přesto, že letos v létě oslaví 55. narozeniny je neustále na vysoké úrovni, a tak bude slavit na evropském policejním šampionátu v Rusku. Nelze opominout ani tu skutečnost, že je držitelem českého rekordu v rychlopalné pistolí. V 90. letech založil spolu s dalšími nadšenci sportovní střelecký oddíl, který se zabývá PPC a patří k organizátorům střeleckých soutěží včetně jednoho mezinárodního závodu. Stal se z něj činovník a organizátor.

Všechny své dovednosti získané za dlouhá léta v oblasti střelby využívá nejen pro své potěšení, ale i pro výcvik nových generací policistů, tedy pro dobro společnosti. Jeho současným povoláním je výkon instruktorské činnosti u Policie

České republiky v oblasti služební přípravy policistů. Než dospěl až sem, prošel si i službou na obvodním oddělení v Třemošné a na oddělení kriminalistické techniky u někdejšího Okresního ředitelství Plzeň – sever. Bez povšimnutí nemůže zůstat to, že v letošním roce je to již 33 let, co obléká uniformu. V dnešní době se jedná o dost výjimečnou situaci. Není moc takových „srdcařů“.

Se střílbou dokázal provázat také svou zálibu k historii, když v roce 2013 v období duben až červen připravil a zrealizoval ve spolupráci se Západočeským muzeem výstavu „Plzeňští střelci“. Byla rozdělena na dvě základní části. První z nich byla věnována střeleckým spolkům a jejich historii včetně střelby z luku a kuše a druhá právě sportovní střelbě v Plzni. Mapovala osobnosti, úspěchy, zbraně, terče, ale také místa, kde střelecká činnost v Plzni probíhala a probíhá. Výstava zaplnila dva výstavní sály. Při přípravě výstavy využil další ze svých zálib – fotografování, ke kterému jej přivedl jeho strýc. Aby byl výčet jeho koníčků úplný, nelze zapomínat na cestování po světě (USA, Kuvajt, Severní i Jižní Korea, Japonsko, Sýrie i Rusko) i za přírodou, památkami nebo četbu (dříve více o druhé světové válce, dnes spíše o středověku). Zajímá se také o film, divadlo, výtvarné umění, muzea a různé výstavy. Jak sám říká, rád si dopřeje i dobré jídlo, víno nebo pivečko. Určitá systematickost, snaha dovídat se neustále něco nového ve spojení se zájmem o historii jej vede také k tomu, že se snaží v archivech a matrikách pátrat po svých předcích.

Zde je na místě uvést také několik informací o jeho rodině. Byl jednou ženatý a z toho manželství má dvě děti – syna (31 let) a dceru (29 let). Podle jeho vyjádření se děti „nepotatily“ a údajně je to dobře. Syn se věnuje počítačům a dokončuje doktorandské studium na ZČU v Plzni a dcera se vyučila keramičkou. Má dvě vnučky – Kristýnku (9 let) a Elišku (6 let), se kterými tráví některé dny volna a prázdniny, například na horách.

Čím zakončit povídání o Jindřichu Skupovi? „Plzeňák“ se srdcem „Brňák“? Možná. V Plzni prožil dlouhá léta, ale říká, že město mu díky překotnému růstu a bourání cenných budov a architektonických skvostů v minulosti k srdíčku tolik nepřiřostlo. Nejlepším místem k životu je podle něj Brno a Morava, ale pořádná střelnice je tady, v Plzni!